

Но, година по-късно, азъ не успѣхъ да помогна на Ясенова. Самъ раненъ при атентата въ Св. Недѣля, на 30 май 1925 год., получихъ следното писмо, което носи сжщата дата:

„Уважаеми господинъ Григоръ Василевъ,
Извинете, че се обръщамъ къмъ Васъ.

Зная, че цените Христо Ясеновъ, като поетъ. Той се намира въ обществената безопасностъ. Ако обичате и Ви е удобно, застъпете се, моля Ви. Вие знаете сжщо, че той е туберкулозенъ.

Съ почитъ: Ваша позната“.

Дълго време, уви, напраздно, азъ търсихъ следитѣ на Ясенова . . .

×

Да се повърна пакъ на Йовкова.

Щомъ Йовковъ пое уредничеството на **Народъ и Армия**, списанието тръгна и мога да кажа постигна до голѣма степенъ поставенитѣ задачи, при много мжчна материална обстановка, благодарение на фалангата отъ подбрани талантиливи сътрудници. Тогава Борисъ Дранговъ и Стефанъ Стефановъ казваха истината въ лицето, даже когато тя е много горчива. Спомнямъ си, какъ покойниятъ генералъ Фичевъ се бѣше настървилъ